

ที่นี้สมุทรสาคร

พว.อภิญญา ปุโณด

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกแพทย์ทางเลือก งานการพยาบาลบริการเฉพาะ ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

ช่วงประมาณต้นปี 2563 เกิดการระบาดของโรคที่ชื่อว่า **โควิด 19** ตัวฉันเองได้มีโอกาสปฏิบัติงานที่คลินิกตรวจโรคทางเดินหายใจเฉียบพลัน ฉันได้เห็นถึงความสำคัญในการวางระบบงาน ได้เห็นถึงความเสียสละของเจ้าหน้าที่แต่ละท่าน

วันเวลาล่วงเลยผ่านไป จากความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วน **“ประเทศไทยพบผู้ติดเชื้อ ศูนย์ ราย”** ภาครัฐ ภาคเอกชน กำลังกลับมาฟื้นตัวอีกครั้ง แต่เหมือนภาพที่ทุกคนกำลังเห็น จะเป็นเพียงภาพฟ้าสงบก่อนพายุใหญ่จะถาโถมเกิดการระบาดระลอกใหม่ ที่ **จังหวัดสมุทรสาคร** บ้านเกิดของฉัน

ฉันต้องกักตัวเป็นเวลา 14 วัน คำพูดที่มักได้ยินจากคนรอบข้างเสมอว่า **“เหมือนจะครั้งนี้เนื้อครั้งนี้ตัว เอ๊ะ! ติดโควิด 19 แล้วหรือเปล่า”** ฉันเริ่มมองหาช่องทางเล็กๆ ในการส่งต่อข้อมูลที่ต้องการ และด้วยความโชคดีที่ฉันมีแม่เป็นประธานอสม. เพียงไม่นานก็เกิดการกระจายและส่งต่อข้อมูลที่ต้องการมากขึ้น

ช่วงเดือนมกราคม 2564 ครบ 14 วันที่ฉันต้องกักตัว ฉันต้องกลับไปปฏิบัติงานอีกครั้ง คราวนี้ฉันต้องพักอาศัยที่กรุงเทพฯ ชั่วคราว ฉันคิดอยากประวิงเวลา อยากให้มีใครซักคนยื่นข้อเสนอให้ฉันมาปฏิบัติงานที่จังหวัดสมุทรสาครแทน และเพียงไม่นานคำอธิษฐานก็เป็นจริง มีประกาศจากโรงพยาบาล ในการขอรับอาสาสมัครเพื่อปฏิบัติงานที่จังหวัดสมุทรสาคร ฉันตอบรับทันที ฉันยินดีอยู่ ปฏิบัติงานที่นั่นจนกว่าสถานการณ์จะดีขึ้นหรือกว่าจะมีอัตราค่าจ้างเจ้าหน้าที่เพียงพอ นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานใหม่(ชั่วคราว) ของฉัน **“ที่นี้สมุทรสาคร”**

วันแรกที่ก้าวเท้าเข้ามา **สถานที่ปฏิบัติงานแห่งใหม่** มีหลายๆ อย่างที่ฉันไม่คุ้นเคย แต่ก็ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับฉัน สิ่งที่ฉันมุ่งหวังจากที่นี้เพียง 2 สิ่งคือ **หนึ่ง** ฉันจะทำให้ที่นี้เป็นที่ทำงานที่มีความสุขที่สุดอีกแห่งหนึ่งสำหรับฉัน และ**สอง** ฉันจะใช้โอกาสนี้เรียนรู้ชีวิต เรียนรู้ประสบการณ์ให้ได้มากที่สุด

ฉันใช้เวลาปรับตัวอยู่ไม่นาน เจ้าหน้าที่ที่ที่นี้ทุกคนจะต้องได้ปฏิบัติงานในชุดป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ และเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ฉันเกิดอุบัติเหตุระหว่างการสวมชุดป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ ขณะปฏิบัติงานอยู่ภายในหอผู้ป่วย คำพูดหนึ่งดังขึ้นในความคิด **“ตราบดีที่น้องยังทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลรามาธิบดี สถานที่ที่มีระบบสนับสนุนการทำงานทุกอย่าง น้องจะไม่มีทางรู้เลยว่าอุปสรรคของการทำงานมันคืออะไร”**

หลังจากเหตุการณ์นั้นฉันกลับมาคิดทบทวนว่าฉันพบปัญหาแล้ว ฉันจะปล่อยผ่านเพราะไม่ใช่สถาบันของตน หรือจะแก้ไขเพื่อให้ได้การทำงานที่ดียิ่งขึ้น ซึ่งแน่นอน ฉันเลือกอย่างหลัง

ฉันนำปัญหาที่พบปรึกษากับพี่หัวหน้าหอผู้ป่วย และเพื่อนร่วมงาน ว่าฉันอยากทำขั้นตอนการปฏิบัติงานในรูปแบบวิดีโอ เพื่อให้ทุกคนเข้าใจ และเตรียมตัวก่อนปฏิบัติงานจริง ซึ่งทุกคนต่างเห็นด้วย **สิ่งหนึ่ง** ที่รามาธิบดีปลูกฝังฉันเสมอมาคือการอ่อนน้อมถ่อมตน การให้เกียรติเพื่อนร่วมงาน และการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ฉันจึงมักสอบถามผู้อื่นเสมอว่า **“แนวทางที่ฉันทำควรปรับปรุงตรงไหนบ้าง ตรงไหนอยากให้เพิ่มอยากให้ลดอะไรไหม มีพี่แม่บ้านท่านหนึ่งบอกกับฉันว่า “ขอบคุณนะที่ทำแนวทางนี้ขึ้นมา ปกติที่ก็มองน้องพยาบาลทำกัน พี่ก็ไม่เข้าใจหรอกว่าทำเพราะอะไร ชีวิตที่รู้สึกปลอดภัยมากขึ้นเมื่อน้องทำแนวทางนี้ขึ้นมา”** นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจฉันพองโตการเริ่มทำอะไรบางอย่างเล็กน้อยๆ จะส่งผลกับผู้อื่นได้มากมายขนาดนี้

จนวันหนึ่งฉันต้องกลับไปปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลรามาธิบดีอีกครั้ง ฉันรู้สึกกังวลว่าหลังจากนี้จะมีใครมาทำแนวทางทำอะไรแบบนี้แทนฉันไหม เพื่อนที่ฉันสนิทคนหนึ่งพูดขึ้นว่า **“เธอไม่ต้องกังวลหรอก ต่อไปฉันจะเอาเธอเป็นตัวอย่าง ฉันจะทำงานที่เธอเคยทำแทนเอง แต่ก่อนฉันก็ไม่ค่อยเห็นด้วยหรอกนะ ฉันดูว่า งานเธอยังไม่เยอะพออีกหรือ ยังเหนื่อยไม่พอหรือไง แต่พอมันทำแล้วงานเราสบายขึ้นจริงๆ ด้วย”**

หลังจากกลับมาฉันได้เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้พี่ที่ฉันเคารพท่านหนึ่งฟัง **“ไฟในการทำงานหนูกลับมาแล้วพี่ หนูไม่คิดเลยว่า การทำอะไรสักอย่างที่ทำให้คนอื่นมีความสุข จะทำให้เราเองมีความสุขได้มากมายขนาดนี้ ต่อไปหนูจะพัฒนางาน ทำงานต่อไปเรื่อยๆ ให้วันหนึ่งมีคนเรียกหนูว่าคนคุณภาพให้ได้อย่างแน่นอนค่ะ”**

หากบุคคลใดมีใจแห่ง **“คนคุณภาพ”**
ต่อให้ต้องพบกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก
เขาก็จะสามารถพัฒนางานของเขา ให้ดียิ่งขึ้นได้เสมอ
เพราะว่าเขาคือ **คนคุณภาพ** นั่นเอง